

Dobývat nebe

Život svaté Kateřiny Sienské

Louis de Wohl

Karmelitánské nakladatelství

Dobývat nebe

LOUIS DE WOHL

Dobývat nebe

Život svaté Kateřiny Sienské

KARMELITÁNSKÉ
NAKLADATELSTVÍ
KOSTELNÍ VYDRŽÍ
2011

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

De Wohl, Louis

Dobývat nebe : život svaté Kateřiny Sienské / Louis de Wohl ; [z anglického originálu ... přeložila Jana Hájková]. – Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2011. – 311 s. – (Beletrie)

Název originálu: Lay siege to heaven

ISBN 978-80-7195-430-9 (váz.)

821.111-31 * 27-36-055.2 * 27-587-055.2 * 27-788-056-055.2 * 27-789.33-055.2 * 929 * 27-58 * 272-587 * 272-732.2 * 27-662:3 * 322:27-67 * (450)

- Kateřina Sienská, svatá, 1347–1380
- křesťanské svěťice – Itálie – 14. stol.
- křesťanské mystičky – Itálie – 14. stol.
- terciářky – Itálie – 14. stol.
- dominikánky – Itálie – 14. stol.
- křesťanská spiritualita – 14. stol.
- katolická mystika – 14. stol.
- papežství – 14. stol.
- křesťanství a společnost – 14. stol.
- křesťanství a politika – 14. stol.
- anglicky psané romány
- biografické romány

821.111-3 - Anglická próza, anglicky psaná [25]

929 - Biografie [8]

Louis de Wohl: Lay Siege to Heaven

Originally published in English by Ignatius Press, San Francisco, 1991

© 1960 by Louis de Wohl

Czech edition © Karmelitánské nakladatelství, s. r. o., Kostelní Vydří, 2011

ISBN 978-80-7195-430-9

*„Viděla jsem Nevěstu Kristovu přinášet život,
její životodárná síla je tak velká, že ji nikdo nemůže zastavit.
Viděla jsem ji šířit kolem sebe světlo a sílu,
o tuto schopnost ji nikdo nemůže připravit.
A viděla jsem, že jejích plodů neubývá,
ale neustále přibývá.“*

„Čemu jsem podobná? Ohni jsem podobná.“

Svatá Kateřina Sienská

KNIHA PRVNÍ

Kapitola první

Večerní bohoslužby už skončily a pár posledních věřících se trousilo ze šera a chladu chrámu svatého Dominika do odpoledního slunce.

„Takže,“ řekla paní Lapa Benincasová energicky, „pojď, děvče, hlavu vzhůru, oči dolů, jdi hezky a nehrb se.“

Dívka po jejím boku byla velmi mladá. Vedle své matky, která měla statnou postavu, se zdála ještě hubenější, než ve skutečnosti byla. Obě si rukou opatrně nadzvedávaly dlouhý šat a sestupovaly po schodech dolů na ulici.

„Bella,“ špitl mladík ve žlutém kabátku a úzkých kalhotách stejné barvy, právě tak nahlas, aby ho slyšely jen ony. „Krasavice!“ usmíval se na ni obdivně s rukou položenou na srdci.

Dívka pevně semkla rty. Její matka na mladíka unaveně pohlédla. „Některé rodiče aby člověk litoval,“ zhodnotila. „To je teda chování!“

„To kvůli té ohavnosti, co jsi mi namazala na tváře, matko,“ zamumlala dívka, když už byly z doslechu.

Paní Lapa nesouhlasně odfrkla. „Za nás to nebylo, ale když to teď dělají všichni, tak proč ne ty?“

„Stejně si ze mne ten kluk jen dělal legraci,“ prohlásila dívka a pokrčila rameny. „Já hezká nikdy nebudu.“

„Už jsem viděla ošklivější, a mají teď dobré muže,“ odsekla jí matka. „Jsi malá, ale to je pořád lepší než být příliš vysoká. Muži nesnáší, když se mají na dívku dívat vzhůru. Dobrý večer, pane Nanni...“

Robustní muž oblečený do hnědého sametu a se skvostným zlatým řetězem kolem masivního krku ji jen nedbale pozdravil a kolébal se v zamyšlení dál.

„Mizera,“ řekla paní Lapa, „peněz ale má – bohatý bankovní dům, hedvábí, šperky – kéž má s ním Bůh tolik slitování, kolik má on se svými dlužníky. Dva minulý týden vsadili do věže. Ovšem prohlížel si tvé vlasy, Kateřino, všimla sis?“

„Ne, matko.“

„Dobře, že jsme se slunily na té střeše. Slunce těm vlasům prospělo.“

Musely se zády přitisknout ke zdi, kolem zrovna procházelo několik oslů s pořádným nákladem.

„Otec Montucci měl onehdy kázání proti ženám, které si budou klidně smažit mozky na střeše, jen aby jim slunce trochu zesvětlilo vlasy,“ řekla Kateřina s mírným úsměvem.

„Jenže on svým dcerám vdavky zajišťovat nemusí,“ odsekla matka kysele. „Kvůli mozku si dívku nikdo nevybere. A vlasy máš hezké.“

Došly na náměstí Piazza del Campo, pýchu Sieny a místo, kde se sbíhají čtvrtě Tèrzo di Città, San Martino a Camollia. Náměstí má tvar široce rozevřeného vějíře, růžově zbarveného, největšího na světě, jehož rukojetí je radnice, taktéž růžová, lesknoucí se ve slunci a pozlacená, s mnoha portály a ladně zaoblenými okny, s hlubokými žaláři vespod a hrdým cimbuřím nahoře. Pýchou radnice byla věž Mangia, se svým štíhlým, narůžovělým stonkem přecházejícím nahoře v bílý květ, posazený tak vysoko, že jej bylo možné vidět zdaleka, mnohem dříve než jste spatřili zbytek města.

Tak vypadal střed světa. Zde se konal po šest dnů v týdnu obrovský trh, kde bylo možné koupit maso, drůbež a ryby, zeleninu, ovoce i sýr, víno, květiny, a dokonce vzácné koření, vyvažované zlatem. Bylo to také místo politických shromáždění.

Na radnici se navrhovaly nové zákony, diskutovalo se o nich, tam se i vyhlašovaly. Byly to zákony svobodného města, města, které prokazovalo poslušnost papeži (jenž byl až v Avignonu), úctu císaři (ten byl až v Praze), a loajalitu nikomu.

Zde na náměstí se také konalo Pálio, velký závod na den Nanebevzetí, kdy všechny kontrády, okrsky tří městských čtvrtí, posílaly své nejlepší běžce, aby závodili o nádhernou korouhev s Pannou Marií. Celá Siena se vždy usadila na speciálně rozestavených sedátkách, aby závod sledovala. Sázky šplhaly do výše tisíců zlatých florénů a vzduch byl prosycen výkřiky triumfu a zklamání.

Nyní bylo ovšem náměstí téměř prázdné. Dvojice městských strážníků u hlavního vchodu radnice ospale klábosila, zatímco ženy, které kolem nich prošly, vstupovaly do labyrintu úzkých uliček.

„Kam jdeme, matko?“ zeptala se Kateřina. „Tudy se nedostaneme domů. Měly jsme...“

„Ehm!“ skočila jí paní Lapa netrpělivě do řeči. „Proč ty, vyžle, chceš vždycky poučovat dospělé? Pěkně se mě drž. Sienu znám jako své vlastní boty přinejmenším o dvacet let dýl než ty.“

Ulice koželuhů měla svůj zvláštní pach, Kateřina nakrčila nos.

„Ten velký obchod napravo patří rodině Moriniů,“ řekla paní Lapa jakoby nic. „To jsou velice slušní lidé. Tvůj otec má o nich vysoké mínění. Když bude náhodou někdo zrovna ve dveřích, koukej se mile uklonit a usmát, rozumíš?“

„Dobře, matko.“

Jak se přibližovaly ke dveřím, spatřily u vchodu dvě osoby. Asi čtyřicetiletá žena, dobře oblečená, s výrazem veselé lhostejnosti rozmlouvala s mladým mužem, který k nim byl obrácen zády. Měl na sobě přiléhavý kabátek ze zelené látky, lemovaný veverčí kožešinou.

„To je paní Favolina Morini,“ utrousila paní Lapa, „a Sandro, její jediný syn. Chodíval si k nám hrát za tvými bratry, když byli ještě malí, pamatuješ?“

„Ne, matko.“

Mladík se otočil. Měl tmavé oči, černé vlasy a byl krásný jako princ.

„Dobrý večer, paní Favolino,“ hlaholila paní Lapa. „Dobrý večer, pane Sandro.“

Následovaly další pozdravy a úsměvy, vše jaksi podivně nepřírozené. Když ji matka představovala, Kateřina si v poslední chvíli vzpomněla, že se má usmívat.

„No to je ale milá dívenka,“ zašvitořila paní Favolina vysokým hlasem. „Opravdu miloučká. Možná trošku hubená, ne?“

„Zato síly má dost,“ nedala se paní Lapa. „Kolikrát už nesla do schodů stoh látek, co by se na mezka vešlo, vid' Kateřino?“

„Ano, matko.“

Matky si mezi sebou začaly vyměňovat lichotky, jak velel dobrý mrav. „Nepůjdete dál, paní Lapo?“

„Ale ne, děkuji, jste velmi laskavá, ale...“

„Třeba byste si dala sklenku vína a něco sladkého...“

„Ne, ne, vážně bychom neměly, paní Favolino. Co manžel, zdraví mu slouží?“

„Skvěle, děkuju za zeptání. A co pan Giacomo, taky všechno v pořádku?“

„Ano, pořád stejně, díky, chvála Pánu Bohu, a práce má ještě víc než jindy...“

„Vyrostla jsi,“ pronesl Sandro Morini příjemným hlasem.

„To je osud mnoha dětí,“ odpověděla Kateřina a oba se zasmáli, ale jen krátce a obezřetně.

„Teď už ale opravdu musíme jít,“ prohlásila paní Lapa. „Pozdravujte prosím ode mne manžela, paní Favolino. Na shledanou, pane Sandro. To máte ale okouzlujícího mladého muže, paní Favolino! Pojď, Kateřino, nesmíme přijít pozdě.“

Po celou dobu, co šly po ulici koželuhů, paní Lapa nepromluvila ani slovo. Až za fontánou na konci ulice se pustila do řeči. „Dobře ti to šlo, drahoušku.“

„Co myslíš, mami?“

Paní Lapa ji poplácala po rameni. „Uvidíš, děvče. Je to dobrý chlapec a fešák. Nemůžu sice říct, že by se mi zamlouvala ta kožešinka, co měl na kazajce... Člověk by se neměl opičít po šlechtě, ještě nedávno se to trestalo. Ale dnes si to mladá krev dovolí a šlechta už taky není, co bývala, tak je to myslím docela jedno. A stejně, bude mít jiné starosti, až se vezmete.“

„Matko! Snad si nemyslíš... snad nechceš říct, že...“

„Pojď, děvče, nekřič, pozorují nás jakési dvě fúrie.“

Kateřina pod líčidlem celá hořela. „To si jen děláš legraci, matko, že? Pana Sandra by ani ve snu nenapadlo, aby si mě vzal...“

„O jeho sny se ty nezajíměj,“ přerušila ji matka nevzrušeně. „Moriniovi jsou rozumní lidé, na sny si moc nepotrpí. Ostatně to ani my, Benincasové. Byla to jen první návštěva, člověk si nemůže být úplně jistý, ale otec se mnou souhlasil, že by to mohla být dobrá partie. Také se už s panem Angelem Morinim o tom bavili. Paní Favolina sice ze sebe dělá důležitou, na to ji vždycky užilo, ale mělo by být všechno v pořádku. A nakonec, proč ne? Oba máte ten správný věk a...“

„Matko, to nemůžeš myslet vážně. Já nechci... já se nechci...“

„Mlč.“ Paní Lapa se za sebe ohlédla. Ty dvě ženy už mezitím zmizely. Široko daleko nebyl nikdo kromě dvou malých darebů hrajících si v blátě. Zastavila se. „Poslouchej mě,“ řekla, „nechtěla sis vzít Francesca Naldiho, já ani tvůj otec jsme tě nenutili, protože byl o třicet let starší než ty a to by nemuselo být dobré pro děti. Nedávali jsme naději panu Giovannimu Barolovi, protože neměl žádné po-

stavení ani peníze. O tom jsme ti ani neřekli. Ale na Sandrovi Morinim není nic špatného. Já a tvůj otec taky doufáme, že si ho vezmeš. Takže!“ Svou řeč pronesla tónem, který zpravidla u Benincasů končil všechny hádky. Po zbytek cesty už nepadlo ani slovo.

Dům Benincasových na Via dei Tintori, ulici Barvířů, byl svět sám pro sebe. V přízemí byla dílna, ve které svrchovaně vládl pan Giacomo Benincasa. Pracovali tam jeho tři synové – Bartolomeo, Orlando a Stefano, dva tovaryši a dva učni. Místnost byla plná sudů, kádí a hmoždířů různých velikostí a poměrně nízký strop křížovaly šňůry na sušení. Strmé široké schodiště vedlo do poschodí, království paní Lapy, kde se nacházela ložnice a kuchyň, svítící měděnými pánvemi a kastrolky. Na třípatrových policích byly navršeny cínové hrnce, kameninové nádoby a sklenice, u dlouhého stolu uprostřed byl celý dům zvyklý scházet se k jídlu.

Budova byla rozlehlá, a prostoru bylo zapotřebí. Nyní zde žilo pouze jedenáct lidí, ale byly doby, kdy dům musel pojmout téměř dvojnásobek. Během dvaceti let se paní Lapě narodilo dvacet čtyři dětí, třináct z nich přežilo, což byl počet neobvykle vysoký, jak rodinný lékař pan Girolamo Vespetti trefně konstatoval. Bylo to díky jeho umu a také díky péči, kterou jim paní Lapa, navzdory častým těhotenstvím, věnovala. Teď ale už byly všechny dcery až na nejmladší Kateřinu vdané, někteří synové ženatí a bydleli ve svém. Mnoho jich mělo své vlastní děti. Kateřina, která ještě nedosáhla ani patnácti let, už byla víc než desetinásobnou tetou.

V dílně na sebe tovaryši a učňové pilně skládali štosy jasně zelené látky. Pan Giacomo Benincasa je pozoroval. Byl to malý muž s šedivějšími vlasy a nažloutlou pleť lidí, kteří se nedostanou moc často na čerstvý vzduch. Jeho obličej byl však jemný, s rysy hodícími se spíše k umělci než řemeslníkovi. „Moment,“ zavelel svým pomocníkům nečekaně. „Ukažte mi tu další.“

Oba, Bartolomeo i Orlando, ztuhli. Jedině otec vždy připravoval přesný barevný odstín pro každou z významnějších zakázek, někdy se ovšem stalo, že byl sám nespokojen s výsledkem své práce, to pak byl schopen začít celý proces úplně znovu. Bývaly to zmařené dny a nikdo kromě něj neviděl ve výsledku žádný rozdíl.

Giacomo Benincasa uchopil látku, kterou mu učeň podal, zblízka ji prohlížel a mnul ji znaleckými prsty. „To je přesně ono,“ prohlásil a synové se s úlevou zazubili. Vrhł na ně přísný pohled. „Já vím, co si myslíte,“ pokračoval, když vracel látku učni zpět. „Ale tohle je na nové livreje pro služebnictvo Salimbeniů. Pro jejich rodinu jen to nejlepší. Dali mi první velkou zakázku, když na tom byl obchod nej-
hůř. To jim nikdy nezapomenu, a vy taky ne, dokud na to já můžu dohlédnout.“

Bartolomeo pokýval hlavou. „To jsi nám už říkal, otče. Bylo to hned rok po tom velkém...“

„Jo, jo,“ přerušil ho spěšně Giacomo Benincasa. „Raději to slovo ani neříkej, synku. Ať to nepřinese smůlu. Ano, pomohli mi tehdy, a Pán Bůh jim žehnej, jsou to výjimeční urození lidé. Dnes ti většinou každý nabídne pomoc, jen když ji nepotřebuješ. Tím pochopitelně nemyslím představitele vlády,“ dodal s pohledem na lavici, kde stále seděli tovaryši, kteří skládali zelenou látku a štosy vršili na sebe.

Sienská vláda sestávala z běžných občanů; šlechť byla možnost zastávat jakýkoli úřad odepřena a nebylo moudré pronášet slova, která by mohla být považována za kritiku mocných mužů z radnice na hlavním náměstí Campo.

Do místnosti vešel chlapec, asi šestnáctiletý, měl bystré oči a kšticí neposedných tmavých vlasů. „Matka s Kateřinou se už vrátily, otče.“

„Děkuji, Stefano. Hned za matkou jdu. Zítra ráno v devět vezmeš vůz a zavezeš látku do paláce Salimbeniů. Že nechám uctivě pozdravovat. Na platbu nečekej; vždycky s tím posílají vlastního člověka.“

„Dobře, otče.“

„A teď můžeš pomoci Orlandovi namíchat modré odstíny pro stejnokroj těch městských strážů. Za chvíli jsem nazpátek.“

Když za ním dveře zaklaply, obrátil se Stefano na Bartolomea. „Myslím, že to dopadlo moc dobře,“ zašeptal.

„Co?“

„Ta první návštěva. Kateřina. Sandro Morini.“

„Uvěřím tomu, až bude ruka v rukávě,“ utrousil Bartolomeo. Byl to pomalý, pedantský mladík, statnou tělesnou schránku zdědil po matce, povahou byl však tichý a často propadal stavům zadumanosti. „Moriniovi jsou pěkní nadutci.“

Všichni tři bratři nahnuli hlavy k sobě. Podobné věci se k uším tovaryšů a učňů neměly donést.

„Je načase, aby se ta holka vdala,“ řekl Orlando. „Mám dojem, že je poslední dobou nějaká sklíčená. Co za tím vězí, netuším.“

„To se dívkám jejího věku často stává,“ pronesl Stefano poněkud přihloupě. Bartolomeo se jen pousmál, zatímco Orlando se dal nepokrytě do smíchu. „Bartolomeo má pravdu, víš,“ podotkl. „První návštěva je jen první návštěva, nic víc. Možná, že Moriniovi zarea-gují, ale možná také ne. Právě proto bývají první návštěvy tak neformální, aby se nikdo neurazil, když věc dál nepokračuje. Nicméně, jak znám matku, myslím si, že by se do ničeho nepouštěla, kdyby už neměla půdu předem řádně připravenou.“

„Raději bys měl jít míchat ty modré odstíny,“ napomenul ho Bartolomeo. „Otec tu bude co nevidět. A námluvy nech na matce. Ta se v tom vyzná. Vdala už přece pět dcer.“

Kapitola druhá

Když byla látka naložena na vůz tažený mulou, usadil se Stefano na místo pro vozku. Vtom vyběhla Kateřina tryskem ze dveří. „Vezmi mě s sebou, prosím tě,“ prosila ho udýchaně.

„Co? Do paláce Salimbeniů?“

„Ne, tam ne, samozřejmě. Vysaď mě u Svatého Dominika. Máš to po cestě. A až se budeš vracet, zase mě vyzvedneš.“

„Dobře, tak si naskoč.“ Šibalsky se na ni zubil, když si vedle něj sedala. „Tak co, jedeš na zpověď?“

„Po tom ti nic není.“

Mlaskl na mulu, ta se dala do pohybu a začala klusat. „Z čeho se ty asi tak můžeš zpovídat, to by mě zajímalo,“ dobíral si ji. „Byla jsi tam minulý týden, ne? Co jsi provedla, žabičko? Na kluky se nedíváš tak jako já na holky, když za to stojí. A ze Sandra Moriniho jsi určitě neviděla dost na to, aby ses musela zpovídat...“

„Nech toho!“

„Ale no tak, nic na tom není. Jsme přece jen lidi. Sandro je pohledný chlapík, což o to, ani bych se nedivil, kdybys... Co je ti?“

Kateřina se postavila a bez rozmyšlení skočila dolů z jedoucího vozu. Stefano trhl otěžemi, mula se zastavila. „Pojď sem, žabičko, vrať se,“ křičel. „Nebud hloupá, nemůžeš tu pobíhat po ulicích sama. Nejsi už malá, co tomu lidé řeknou?“

„To je mi jedno. Řekla jsem ti, že takové řeči nebudu poslouchat.“ Šla zasmušile dál, oči jí plály a dlaně měla sevřené v pěsti.

„No dobře, dobře. Já už budu hodný,“ rychle ji uklidňoval Stefano. Kdyby se to doneslo k uším matky, dostal by co proto. „Vrať se, Kateřino, já jsem to tak nemyslel...“

Otočila se, šla nazpět a vyšplhala znovu na své místo. Stefano mrskl bičikem a vůz se s trhnutím rozjel. „Zase kamarádi?“ zeptal se.

„Kamarádi.“

„Možná bys mi tedy mohla říct, proč chceš jet v tuhle dobu ke Svatému Dominikovi?“

„Jedu za bratrem Tommasem.“

„To je tvůj zpovědník! Vždyť jsem to říkal...“

„Ale já se nejdu zpovídat.“

„Aha, tak jestli je to tajemství, tak já se tě raděj už dál vyptávat nebudu,“ řekl trochu rozmrzele. „Stejně, nechápu, jak ho můžeš mít za zpovědníka. Vždyť žil celé roky v našem domě, než ho poslali do té dominikánské koleje. Spím v pokoji po něm! Já bych se nemohl jít zpovídat někomu, kdo mě zná tak dobře.“

„Kéž by mě znal ještě líp!“ odpověděla Kateřina významně. „Kéž by mě znal tak dobře jako Bůh! Pak by mi mohl...“ nedopověděla. Byli už u kostela. „Díky za svezení,“ řekla a seskočila dolů. Stefano ji viděl, jak uhání nahoru po schodech do kostela rychleji než ještěřka. Jak šílená, pomyslel si. Ale v lecčem si opravdu s chlapci nezadá. Pobídl mulu bičíkem a pokračoval dál k paláci Salimbeniů.

Kostelník Pugino Kateřinu poslouchal s hlavou napřímenou. Pak svá mohutná ramena shrbil. „Bratr Tommaso della Fonte odjíždí do Florencie,“ začal důležitě. Když si však povšiml dívčina sklíčeného výrazu, honem dodal: „Myslím, že ještě nevyrazil. Podívám se, jestli ho najdu.“ Odkolébal se pryč a zanechal ji tam samotnou ve vůni vosku a letitého kadidla.

Po nějaké chvíli se objevil bratr Tommaso. Byl to mladý muž, kolem pětadvaceti let, měl veselé oči a tvrdošijnou bradu. „Zrovna mi osedlávají mulu. Musím jet do Florencie. Ale ty vypadáš ustaraně. Co se stalo?“

„Ještě nic,“ odpověděla. „Ale ani se to nesmí stát. To nejde.“

„O co se jedná?“

„Matka chce, abych se vdala.“

Mladý dominikán pokýval vážně hlavou. „Je to pochopitelné, jsi už dospělá dívka.“

„Ale já se nemůžu vdát.“

„Proč ne? A o kterého chlapce vlastně jde?“

„Je to Sandro Morini.“

„Syn toho obchodníka s kůžemi?“

„Ano.“

„A tobě se nelíbí?“

„Já... něco ve mně chce, aby se mi líbil, ale já to nepřipustím.“

„Proč ne?“

„Protože já už jsem vdaná.“

Nastala pauza. „Řekni to ještě jednou,“ bratr Tommaso nevěřil vlastním uším. „Jsi co?“

„Já jsem... jsem nevěsta.“

„Drahé dítě, ty asi nevíš, o čem mluvíš. Jak bys mohla být...“

Dupla nohou. „Já už jsem nevěsta, bratře Tommaso.“

Mladý dominikán byl na rozpacích. Není to ani týden, co u něj byla na zpovědi; její hříchy byly hříchy dítěte. Nedokázal si představit, že by si začala milostnou plotku za zády svých rodičů. To by neudělala. A nemohla by, ani kdyby chtěla. Ne pod dozorem paní Lapy, která u Benincasových vládla. „No tak tedy dobrá,“ řekl suše, „a čím jsi nevěsta?“

„Jsem nevěsta Kristova.“

Teď se nesmím smát, říkal si přísně. Když se zasměju, ztratím její důvěru. Nesmím se smát.

Nezasmál se. Řekl zcela nepohnutě: „Řeholnice jsou nevěsty Kristovy, Kateřino. Ty nejsi řeholnice.“

„Nejsem. Ale dala jsem slib našemu Pánu, že budu patřit jen jemu po celý svůj život.“

Svrástil čelo. „To jsi mi nikdy neřekla.“

Podívala se na něj překvapeně. „Proč bych měla? To není hřích.“

Zavrtěl hlavou. „Já jsem nemyslel, že bys mi to měla říct při zpovědi.“

„Neřekla jsem to nikomu.“

„Bývalo by mnohem lepší, kdybys mi o tom řekla už dřív.“

„Ale to jsi byl jenom kluk.“

Vytřeštil na ni oči. „To jsem byl kluk?“ opakoval. „Drahé dítě, kdy jsi učinila ten slib?“

„Když mi bylo sedm.“

Rychle se otočil. Podařilo se mu zvládnout nutkání k smíchu. Připomínal si, že sedmileté dítě je koneckonců rozumná bytost. A ona byla tak vážná, tak zoufale vážná. „Bylo to velmi unáhlené, obávám se,“ řekl a otočil se zase k ní. „Ale takový slib se rozhodně dá vzít zpátky. Církev tě zproští slibu.“

„Ale já nechci nic zrušit,“ vyhrkla Kateřina.

Podíval se na ni přísně. „Chceš se stát řeholnicí?“

„Já nevím,“ odpověděla s vážností v hlase. „Ale o to právě jde, rozumíš? Nevím, jestli to tak chce. Ještě mi to nesdělil.“

„Aha,“ řekl bratr Tommaso užasle.

Přede dveřmi klauzury se objevil kostelník. „Ctihodný pan převor dává vědět, že dokumenty jsou nachystány,“ řekl, „a mula je připravena také.“

„Už jdu,“ řekl mu bratr Tommaso. „Bohužel teď už musím jít, Kateřino. Co s tebou uděláme?“ Dobromyslně se usmál. „Možná jsem měl raději říct: Co uděláme se Sandrem Morinim? Už jste se navzájem navštívili?“

„Matka a já jsme šly kolem jejich domu a...“

„Takže jenom první návštěva, aha!“ bratru Tommasovi se ulevilo. „Zatím nic definitivního. Podle všeho se to dál vyvíjet nebude.“

„Matka si myslí, že ano.“

„Opravdu? Hm, tak to je nepříjemné, že? A i kdyby se mýlila, tak potom přijdou další mladí muži a bude tu znova stejný problém. Musíme si o tom určitě promluvit, až se vrátím z Florencie.“

„Možná budu muset tajně prchnout,“ prohodila Kateřina zádumčivě.

„Prchnout!“

„Ano, jako svatá Eufrozína v té knize.“

Bratr Tommaso se usmál. Čítával legendy o svatých Benincasově rodině po mnohé zimní večery a svatá Eufrozína byla Kateřinina nejoblíbenější: podnikavá dívka, která opustila domov rodičů a v převlečení za mladého muže vstoupila do mnišského řádu.

„Neřekl bych, že bys prošla za mnicha,“ řekl, „a rozhodně bych ti nedoporučoval, aby ses pokoušela přidat se k mnichům tady. My bychom tě hned poznali. Navíc, musela by sis ostříhat své krásné vlasy. To bys přece nechtěla, vid’?“

Kostelník se znovu objevil ve dveřích. Významně pokašlával.

„Už musím jít,“ řekl bratr Tommaso ve spěchu. „No, doufám, že nedojde na nejhorší – ať už to znamená cokoli. Vráťím se za pár týdnů. Možná si o tom pak promluvíme znovu. Pozdravuj ode mne rodiče. Bůh ti žehnej, dítě.“

Vystřelil ven, uhnul vyčítavému pohledu kostelníka a zmizel v klauzuře.

Kateřina přešla do chrámové lodi. Klečela před svatostánkem a jako obvykle vyprávěla Pánu, co přesně teď cítí. „Opravdu nevím,